

Jonas Biliūnas
JI IR JIS

Jiedu abu ilgus metus gyveno toli nuo vienas kito; jiedu nei vienas ilgus metus nežinojo apie kitas kitą, kad abu kartu gyvena ant svieta. Ant galo jiedu susitiko: jis jaunas ir da drąsiai žiūrintis ateitin, bet jau nemaža patyręs jaunų dienų bangose ir gera, ir pikta; ji jaunutė, nekalta mergaitė ir tokia maloni, kaip rūtų daržely žydinti balta lelija. Abudu nustebo, vienas kitą pamatę; abejų vienu akies mirksniu sudrebėjo širdys krūtinėse; jiemdvieim rodėsi, kad jie seniai pasižįsta, kad jie jau yra vienas kitą matę. "Ar ne ši mano sapnų gaidintoja? ar ne šis mano širdies laukiamasis?" - mąstė abudu, vienas kitą išvydę. Ir jiedu padavė vienas antram ranką. Kada jis priglaudė jos galvą int savo krūtinę, o ji, apkabinusi savo baltom rankom jo kaklą, pirmą kartą jį bučiavo, - jiedu pasidarė vienas antram tokie brangūs ir artimi, kaip niekas daugiau pasaulėje. Jiedu buvo laimingi.

- Nors mudu nieko neturiva, nors jokių turtų nesava susidėję, - kalbėjo jiedu tarpu savęs, - vienok eikiva kartu gyvenimo da nepramintais takais, sėkiva, ką turiva, dirbkiva, ką galiva, ir tikėkivos vaisių, kuriais galėtuva džiaugties ir nusiraminti; remkiva vienas antrą, būkiva santaikoje, o meilė palaimis mūsų gyvenimą, palengvįs jo vargų našta.

Taip kalbėjo jiedu vienas antram, ir visi jų jausmai, visos jų dvasios stygos prijautė tiems jų žodžiams, kartu su tais jų žodžiais skambėjo. Ir jiedu, tarsi atgijusiu ir sutvirtėjusiu, linksmai žiūrėjo ateitin, drąsiai žengė dar nepramintais gyvenimo takais...

1905